

106 . Curtișoara | Comuna: oraș Bumbești-Jiu | Județ: Gorj | Punct: Lunca Iezurenilor | Anul: 2015

Anul: 2015

Cod RAN: 79326.03

Perioade: Preistorie, Evul Mediu

Epoci: Epoca bronzului, Epoca medievală timpurie

Tipuri sit: locuire, descoperire funerară, descoperire izolată

Categorii sit: Domestic, Civil

Autori: Ștefan Viorel Georgescu, Vasile Marinoiu, Daniel Vasile Sana, Petre Colțeanu

Instituții: SC Vanderlay SRL Hunedoara, Muzeul Județean "Alexandru Ștefulescu" Gorj, SC Vanderlay SRL Hunedoara, SC Vanderlay SRL Hunedoara

Raport

Perioada de desfășurare a campaniei: 6 martie - 11 noiembrie 2015

Cele șase situri arheologice descoperite în urma diagnosticului intruziv realizat la sfârșitul anului 2014 de-a lungul "Variantei de ocolire a municipiului Târgu Jiu, de arheologi de la Muzeul Județean Gorj "Alexandru Ștefulescu și firma "Vanderley Arheo din Hunedoara, ne-au determinat să executăm cercetări arheologice preventive în aceste situri. Cercetările au dus la descoperiri importante, ce se încadrează din punct de vedere cronologic, între începutul epocii bronzului și evul mediu mijlociu. În cele ce urmează vom prezenta rezultatele acestor cercetări arheologice preventive desfășurate în anul 2015.

Situl nr. 4

Cercetarea arheologică preventivă efectuată în situl notat de noi cu indicativul nr. 4, a avut ca scop eliberarea de sarcină arheologică a suprafețelor (de cca. 10,000 m.p.), care urmează să fie afectate de lucrările pentru construirea viitorului obiectiv de investiție „Varianta de ocolire Târgu-Jiu”. Situl, necunoscut inițial, a fost pus în evidență de lucrările de diagnostic arheologic desfășurate în luna noiembrie 2014. Acesta este localizat în punctul „Lunca lezurenilor”, din extravilanul localității lezurenii, sat arondat municipiului Târgu Jiu. Suprafața sa a fost delimitată inițial între km 13+530-13+600 Est și km 0+100-0+160 pe DJ665 și prelungită ulterior, ca urmare a descoperirilor, spre sud.

Suprafața care a făcut obiectul cercetării preventive avea inițial destinația de fânață și teren arabil. Vestigiile arheologice sunt situate pe malul stâng al pârâului lazului, pe o terasă înaltă, cu o elevație situată sub 250 m, cu structură aluvionară. Spre nord este mărginit de un mic pârâu, activ în lunile cu regim pluvial bogat. Au fost deschise două suprafețe de decopertă notate cu indicativele Su1 și Su2, ambele având formă dreptunghiulară. Cu ajutorul unui buldoexcavator, dotat cu cupă de taluz, s-a realizat decopertarea mecanică până la nivelul sterilului (cca. 0,30-0,45 m) și conturarea complexelor arheologice. Adâncimea redusă la care se aflau complexele, a făcut ca partea superioară a acestora să fie afectată de arăturile adânci practicate de-a lungul timpului.

Geomorfologic, zona este una de afundare, de formație aluvionară, având o hidrografie bogată. Se remarcă în acest sens descoperirile din suprafața notată de noi cu indicativul Su2, unde sterilul se compune în mare parte din bolovani de râu și pietriș aluvionar.

Având în vedere că vestigiile arheologice se localizează pe o zonă mai înaltă, la confluența unor ape, în proximitatea unor zone împădurite, situate la est, putem concluziona că locația este una favorabilă evoluției așezărilor umane.

În ce privește datarea vestigiilor, materialele descoperite, în majoritate atipice, au permis doar o încadrare generală în Epoca bronzului și Evul mediu timpuriu.

Obiectivul principal al cercetării preventive din acest sit, l-a constituit salvarea vestigiilor istorice din perimetrul afectat de viitoare lucrări de infrastructură rutieră, în vederea descărcării terenului de sarcină arheologică. Descoperirea, înregistrarea și studierea prin metode specifice, a structurilor, complexelor, artefactelor sau ecofactelor din perimetrul proiectului, distribuția lor spațială, caracterul și starea lor de conservare au reprezentat de asemenea, obiective prioritare ale cercetării. O atenție deosebită a fost acordată indiciilor care pot ajuta la determinarea caracterului sitului și a cadrului cronologic în care se desfășoară evoluția sa.

Nu în ultimul rând, ne-am propus să precizăm succesiunea fazelor evolutive și relația cu alte descoperiri similare din zonă, contribuind astfel la îmbogățirea imaginii evoluției comunităților umane din perioadele istorice cercetate aici.

În suprafața Su1, pe alocuri, s-a constatat existența unui strat de cultură, subțire, cenușiu deschis, nisipos, cu pigmenți ceramici. Pentru o conturare clară a complexelor arheologice, s-a procedat la îndepărtarea mecanică a acestui strat. După conturare, fiecare complex a fost fotografiat și marcat cu un număr de identificare. Pentru a înregistra aspectul umpluturii, a inventarului arheologic și eventuala succesiune a contextelor aflate în relație stratigrafică directă, toate complexele au fost secționare, iar profilul rezultat a fost fotografiat și desenat. Ulterior s-a realizat cercetarea integrală a complexelor descoperite, urmată de fotografierea finală și desenarea planului. În unele cazuri (Cx3, Cx10, Cx25, Cx27-Cx28 și Cx40), acolo unde s-au descoperit diverse situații arheologice interesante (vase sparte pe loc, sau aglomerări de fragmente ceramice, chirpici ars etc.), acestea au fost curățate, analizate, fotografiate și desenate în detaliu.

Cercetarea din suprafața Su1, a pus în evidență existența unui complex arheologic (Cx 15), exact în zona fixată inițial drept limită sudică a sitului (km 0+100 pe DJ665), motiv pentru care decoperta s-a prelungit cu încă 33 m. Această prelungire s-a soldat cu descoperirea a șapte complexe arheologice noi.

Stratigrafia sitului este destul de eterogenă, înregistrându-se diferențe nu doar între cele două suprafețe de decopertă (Su1 și Su2), ci și în cadrul aceleași unități de cercetare, motiv pentru care ea nu poate fi generalizată. Ca și particularități s-au constatat următoarele:

Suprafața Su1

- [?] Exceptând zona cuprinsă între m 19-37, unde stratul vegetal (0-0,30 m), suprapune un nivel subțire de locuire, deranjat de lucrările agricole (doar 10 cm grosime), cenușiu deschis, nisipos, cu pigmenți ceramici, în cea mai mare parte a suprafeței cercetate, sub stratul vegetal apare sterilul, constituit din lut galben, compact (0,30-0,50 m).

Suprafața Su2

- [?] Suprafața cercetată are o ușoară înclinație spre sud și spre vest, mai accentuată în colțul sud-vestic, unde diferența de nivel atinge aproape un metru. Aici stratigrafia se prezintă astfel: 1) 0-0,30 m - vegetal, deranjat de lucrările agricole; 2) 0,30-0,60 m - strat aluvionar format din nisip și bolovani de râu; 3) 0,60-0,90 m - strat aluvionar, cu nisip și pietriș, compact; 4) 0,90-1,10 m - strat brun-negricios, nisipos, tasat; 5) 1,10-1,20 m - argilă brun-cenușie și apă freatică.

- [?] În restul suprafeței, stratigrafia este una simplă, compusă dintr-un strat vegetal (0-0,35 m), care suprapune un steril compus pe alocuri din suprafețe cu lut galben și zone cu pietriș de râu, semn al unei activități aluvionare anterioare locuirii din epoca bronzului.

În concluzie, cu toate că s-au descoperit complexe arheologice din trei perioade istorice, cu excepția zonei cuprinsă între caroul 19 și 37 al Su1, nu s-a putut constata existența unui strat de cultură, cu atât mai puțin diferențierea cromatică a fiecărei etape de locuire. Situația se datorează în primul rând lucrărilor agricole și a eroziunii solului.

Pe lângă complexele menționate mai sus, mai putem enumera alte 16 gropi de stâlp, de diferite dimensiuni și adâncimi, majoritatea lipsite de inventar arheologic. Este cazul complexelor notate cu indicativele Cx7, Cx8, Cx15, Cx16, Cx21, Cx22, Cx24, Cx29, Cx30, Cx31, Cx35, Cx38, Cx42, Cx43 și Cx44. Majoritatea acestora au un plan circular și umplutură brun-cenușie, uneori cu pigmenți de cărbune sau piatră de râu, așezată aici pentru o mai mare stabilitate a stâlpului.

În concluzie, din punct de vedere tipologic, în Situl arheologic nr. 4, au fost cercetate un număr de cinci locuințe, trei posibile anexe gospodărești (magazii/șoproane), un cuptor de uz menajer, cu groapă de deservire, 25 de gropi cu resturi menajere, o posibilă groapă pentru extragerea lutului și cele 16 gropi de stălp deja menționate. Nu este exclus ca o parte din gropile categoriei celei mai numeroase, să fi fost utilizate la origini, la păstrarea proviziilor, iar umplerea lor cu resturi menajere să se fi produs după degradarea acestora.

Elemente de inventar

Cea mai mare parte a inventarului arheologic descoperit în cele 51 de complexe cercetate în situl de la Iezureni, punctul „Lunca Iezurenilor“, este constituită din ceramică. Starea acesteia, în special a materialelor preistorice, este extrem de fragmentară. În rândul ceramicii medievale există însă și câteva vase întregi sau parțial întregibile.

Descoperirile din Bronzul timpuriu, cultura Coțofeni, sunt constituite din fragmente ceramice, piatră și lut ars. În ce privește prima categorie, aceasta aparține în totalitate speciei uzuale, grosiere. Arderea oxidantă, incompletă în unele cazuri, a generat nuanțe de cărămiziu sau brun. Degresantul utilizat în mod curent este nisipul cu granulație mare și pietricelele. Pasta este slab omogenizată, iar netezirea suprafețelor este una superficială, textura prezentând astfel numeroase asperități. Vasele sunt extrem de fragmentare, astfel încât nu putem să ne pronunțăm cu certitudine asupra formelor. Decorul, destul de rar întâlnit, constă din brăuri alveolate, incizii late, de tip „căpriori” sau „ramuri de brad”, dispuse în registre verticale, cu benzi înguste, cruțate și incizii de tip „triunghiuri îngropate”.

Ca obiecte din piatră, distingem un zdrobitor cu urme de utilizare intensă, descoperit în complexul Cx9 și o așchie din silex, descoperită în colțul de sud-vest al suprafeței Su2.

Descoperirile Hallstattului timpuriu, nu foarte numeroase, constau din ceramică și câteva obiecte de inventar casnic.

Ca și în cazul descoperirilor precedente, frapază în primul rând starea extrem de fragmentară a materialului ceramic. Această situație nu permite decât cu puține excepții, reconstituirea tipologică a formelor de vase. Sub aspectul tehnicii de confecționare, se remarcă o dominare netă a categoriei de uz comun, în dauna ceramicii fine și semifine, mai slab reprezentate. Prima categorie, care poate fi numită și grosieră, cuprinde materiale lucrate din pasă slab omogenizată, având în compoziție nisip cu granulație mare, pietricele sau cioburi pisate. Suprafețele sunt netezite superficial, iar arderea de tip oxidant, cu un colorit care cuprinde nuanțe de cărămiziu și brun. Din această categorie fac parte o serie de vase tronconice, cu pereți drepți sau arcuiți spre interior, unele prevăzute cu proeminențe-apucători sau decorate cu brăuri alveolate. Tot aici se încadrează și cele două fragmente de vas „cuptor” (pyraunoi) descoperite în complexul Cx48, dintre care unul provine din partea inferioară, iar celălalt din zona mediană, fiind decorat cu striuri (Cx48).

La categoria semifină se distinge o mai mare atenție în tratarea suprafețelor, acestea fiind bine netezite, iar în unele cazuri chiar lustruite pe una dintre fețe. Degresantul constă din nisip cu granulație mică sau cioburi mărunț pisate. Pasta este omogenă, iar arderea oxidantă, cu o cromatică fără prea multe variații (brun sau cărămiziu). Există însă și câteva exemple de ardere parțial reducătoare, rezultând o ceramică neagră la exterior. Ca forme, putem menționa aici vasele bitronconice, negre sau cafenii la exterior, unele decorate cu caneluri, dispuse orizontal, simple (Cx39, Cx49) sau asociate cu caneluri în ghirlandă (Cx25), ori cu caneluri scurte, dispuse unghiular (Cx49). Tot pe acest tip de vase mai apare un decor care constă din nervuri verticale, aplicate, în relief (Cx48) și un altul, cu caneluri semicirculare dispuse probabil sub o proeminență (Cx19) sau fațete oblice, dispuse în zona diametrului maxim (Cx49). Buzele acestora sunt scurte și răsfrânte spre exterior (Cx49). Dintre fragmentele de pereți ai unor vase de dimensiuni reduse, probabil tot bitronconice, mai remarcăm prezența unuia cu decor compus din caneluri fine, în ghirlandă (Cx48). Tot din categoria semifină fac parte și fragmentele unor străchini, de culoare cărămizie sau brună. Unele dintre acestea au buza invazată (Cx14) sau doar trasă spre interior, uneori decorate cu fațete lungi, dispuse oblic pe buză (Pl. 2/ Cx19) sau cu caneluri oblice, lungi, așa numitele „pseudoturbanrand” (Cx49). Un exemplar deosebit are buza lătită și decorată cu caneluri înguste, sub forma unor cercuri concentrice (Cx48).

Ceramica fină, redusă numeric, este lucrată din pastă bine omogenizată, având ca degresant nisip fin. Suprafețele exterioare au fost lustruite și arse reducător, rezultând culoarea neagră. Fragmentele aparțin cel mai probabil unor cești, iar ornamentele constau din caneluri înguste, verticale (Cx48) sau semicirculare (Cx19). Solul acid în care au fost păstrate, a dus la degradarea slipului lustruit și a elementelor de decor.

Între obiectele de inventar casnic se evidențiază o fusaiolă din lut, cu diametrul de 3,5 cm și înălțimea de 2,5 cm, descoperită în complexul Cx39 și o seceră din bronz, de tip „knopfsicheln mit nicht abgeschlossenem Gußzapfen” (cu buton de echilibru incomplet), cu lungimea de 13,4 cm și lățimea maximă păstrată, de 1,8 cm. Taișul, la fel ca și vârful, sunt degradate încă din vechime. La partea proximală are un buton nefinisat, iar pe exterior se văd resturi de bavuri de turnare, neîndepărtate, îndoite și lipite de corpul piesei.

Descoperirile evului mediu, sec. XIII-XIV. Așa cum am mai afirmat deja în rândurile de mai sus, ceramica domină numeric și descoperirile acestei epoci. La acesta se adaugă însă și câteva piese din bronz și fier. Printre cele mai importante obiecte de inventar, menționăm aici următoarele:

- Un inel simplu, cu capetele petrecute, realizat din platbandă de bronz (sau un aliaj de cupru), decorat cu striuri/caneluri fine în jur. Piesa este deformată din vechime, dar diametrul său poate fi estimat la aproximativ 1,3 cm. Capetele sunt ușor mai late (0,4 cm) decât corpul inelului (0,3 cm);

- Un inel (sigilar?), cu verigă din bandă subțire, deformată, pe care a fost sudată un chaton rotund cu diametrul de 1,9 cm. Piesa are un decor format dintr-o cruce cu brațe egale și patru linii tangente, toate înscrise într-un cerc înconjurat de raze scurte, ovale;

- Fragment de săgeată din fier, păstrată pe o lungime de 5,2 cm, cu tubul de înmănușare de formă ovală (la gură) și dimensiunile orificiului de 1x 0,9 cm. Piesa, a cărei parte activă a fost ruptă din vechime, prezintă depuneri puternice de oxizi;

- Fragmente dintr-o seceră din fier, cu o lungime probabilă de cca. 15 cm;

- Fragment din lama unui cuțit din fier (L = 11 cm, l max = 1,8 cm);

- Fragment de cuțit din fier (L = 12 cm, l max = 2,5 cm);

- Fragment de cuțit din fier (L = 3,7 cm, l max = 2,5 cm);

- Fragment de amnar din fier (?), păstrat pe o lungime de 4,2 cm.

Revenind la ceramică, se remarcă în primul rând un fragment de ulcior ce aparține categoriei fine, smălțuite. Este vorba despre o toartă în bandă lată, cu o adâncitură pe mijloc, cu mici pastile în relief, decorată cu motive vegetale de culoare verde oliv, pe un fond verde închis. Tot din această categorie, lipsite însă de smalt, sunt și fragmentele de ulcioare descoperite în complexele Cx25 și Cx28. Acestea provin din buza unor vase cu cioc de turnare, lucrate din pastă fină, bine omogenizată și arsă, acoperite cu o angobă roșie, ușor lustruită. Asemănător ca factură și modalitate de tratare a suprafețelor (angobă roșie, ușor lustruită) este și un fragment dintr-un pahar descoperit în complexul Cx20.

Cea mai mare parte a inventarului ceramic aparține însă speciei uzuale, lucrată la roata cu învârtire medie sau rapidă și confecționată din pastă compactă, cu aspect zgrunțuros. Arderea este în general completă, de bună calitate, iar cromatica variază de la brun-cărămiziu la brun închis, cenușiu sau chiar negru. Unele vase păstrează, mai ales în partea inferioară, urme de funingine, semn al utilizării acestora la prepararea hranei, în direct contact cu focul.

Sub aspectul formei, se remarcă în primul rând „oala-borcan”, simplă sau cu o toartă. Buza simplă sau profilată, este răsfrântă în exterior, gâtul scurt, arcuit puternic, iar corpul proeminent. Motivele ornamentale, amplasate în general pe umărul și pe corpul vaselor, constau din incizii și impresiuni: șiruri paralele de ornamente realizate cu ajutorul roțiței dințate, dispuse orizontal, în registre (Cx10); linii sau benzi de linii, dispuse orizontal, independent sau în registre (Cx2, Cx10, Cx25); creștături oblice scurte, realizate cu un instrument ascuțit (Cx10); fascicule de linii orizontale, asociate uneori cu linii oblice (Cx25); impresiuni ovale, realizate cu un băț sau un alt tip de instrument. Mai menționăm aici, un vas parțial întregibil, decorat cu registre de caneluri orizontale, singurul cu acest tip de ornament (Cx40).

Din categoria așa numitelor „semne de olar”, mai remarcăm, de asemenea, un element în relief, sub formă de cruce, dispus pe fundul unui vas (Cx10).

O altă categorie este cea a capacelor, categorie din care menționăm aici două fragmente care aparțin aceluiași vas, decorat cu alveole pe buză (Cx27).

Pe lângă acestea, destul de frecvent au fost descoperite numeroase fragmente de chirpici ars, unele păstrând încă amprente ale structurii din lemn pe care au fost aplicate și, într-un număr mai mic, fragmente de lipitură de vatră. Între acestea din urmă menționăm numeroasele fragmente de vetre cu gardină, descoperite, în poziție secundară, în complexele Cx2, Cx10, Cx25 și Cx40 sau fragmente din lipitura/fățuiala unor vetre, precum cele din Cx25.

Oasele de animale sunt și ele semnalte aici. Cantitatea este una neglijabilă, însă acest fapt se datorează în primul rând acidității solului, care a afectat starea lor de conservare. Majoritatea oaselor descoperite de noi, este reprezentată de fragmente dispartate, rod al unei acțiuni de debarasare de resturi alimentare.

Ca obiecte din piatră, utilizate în activitățile domestice de preparare a hranei din cereale, avem două râșnițe masive, de tip primitiv, ambele cu urme de utilizare intensă, descoperite în complexele Cx9 și Cx25.

Existența în zonă, a unor construcții de zid, diferite de cele surprinse de noi în săpătură, este atestată indirect de prezența în complexele Cx10 și Cx25, a unor fragmente de cărămizi (Cx10).

Încadrările cronologice avansate aici, au la bază prelucrarea primară a materialului descoperit și studiul bibliografiei avute la dispoziție. Din nefericire nu în toate complexele au fost descoperite piese relevante din punct de vedere cronologic, iar un număr important dintre acestea au fost lipsite de inventar. Prin urmare, până la o analiză mai atentă a descoperirilor, în scopul valorificării științifice, datarea acestora în limite cronologice mai largi, ține de actualul stadiu al cercetării.

Din punct de vedere cronologic, situația se prezintă în felul următor: complexe Coțofeni (5), complexe aparținând Hallstattului timpuriu (15), complexe medievale (23), complexe cu datare incertă (8).

În ce privește materialul ceramic atribuit culturii Coțofeni, se remarcă în primul rând numărul redus de descoperiri și starea deosebit de fragmentară a acestuia. În lipsa unor forme întregibile, relevante din punct de vedere cronologic sunt fragmentele din pereții unor vase decorate cu incizii de tip „triunghiuri îngropate” și cu incizii late, de tip „căpriori” sau „ramuri de brad”, dispuse în registre, cu benzi înguste, cruțate. Primul dintre acestea debutează încă din faza Coțofeni I, păstrându-se aproape neschimbat pe tot parcursul celor trei etape evolutive ale acestei culturi. Cel de-al doilea ornament însă, apare doar în prima fază a culturii Coțofeni. Prin urmare, pe baza acestuia, dar și prin lipsa decorului cu împunsături succesive, specific fazelor mai evoluat, concluzionăm că cele cinci complexe arheologice descoperite de noi, aparțin cel mai probabil fazei I a acestei culturi.

Orizontul de descoperiri aparținând Hallstattului timpuriu, poate fi datat atât pe baza unora dintre fragmentele ceramice descoperite, cât mai ales pe baza secerii din bronz. Aceasta din urmă aparține tipului „knopfsicheln mit nicht abgeschlossenem Gußzapfen” („cu ciotul de la turnare neîndepărtat”) având cele mai bune analogii în depozitul de bronzuri de la Dobrinici, atribuit orizontului II de depozite (Ha. A1) din Serbia. În România, cele mai multe seceri de acest tip apar în zona Dunării de Jos, în timp ce din Transilvania se cunosc doar două exemplare. Alte piese apropiate ca formă, provin din Bulgaria, R. Moldova, Ucraina, fiind încadrate tipului Dicevo din Bronzul D și Hallstattul A1.

În ce privește ceramica, se remarcă în primul rând fragmentul de vas de dimensiuni reduse, decorat cu caneluri în ghirlandă și vasul mare, bitronconic, cu decor compus din caneluri, dispuse orizontal asociate cu caneluri în ghirlandă. În spațiile învecinate, decorul apare încă din bronzul târziu în Banat și mai frecvent pe diverse forme de vase de la Susani. Acest tip de decor este bine documentat și aria intracarpatică unde, în opinia lui H. Ciugudean, este considerat drept un element definitoriu pentru faza timpurie a culturii Gáva. Tot în aria acestei ultime culturi găsim analogii și pentru vasele bitronconice cu nervuri verticale în relief. Buze scurte, ușor evazate ale unor vase bitronconice sau străchini cu marginea invazată și fațetată sunt documentate în așezarea hallstattiană timpurie de la Portărești. Străchini cu decor de tip „pseudoturbranrand” sau derivat, apar în aproape tot Bazinul Carpatic și Peninsula Balcanică. Caneluri înguste, dispuse

semicircular, deasupra sau sub unele proeminente, apar printre descoperirile de Hallstatt A de la Susani. Atât pentru decorul canelat, cât și pentru vasele „cuptor”, simple sau cu decor striat, găsim cele mai bune analogii între descoperirile de tip Vârtope sau Susani-Vârtope din Oltenia, cele mai apropiate geografic fiind cele de la Măru și Călugăreni (jud. Gorj). Pe baza analogiilor, considerăm că și descoperirile noastre se înscriu în cadrul acestei culturi sau grup cultural.

Datarea descoperirilor evului mediu, în sec. XIII-XIV, are la bază materialele relevante din punct de vedere cronologic, descrise în subcapitolul anterior. Ne referim aici, în primul rând, la inelul cu chaton rotund, decorat cu cruce, care își găsește o bună analogie la Estergom (Ungaria). Inelele cu cruce descoperite aici, nu prea numeroase, printre care și cel la care facem referire, sunt datate în sec. al XIII-lea. În ce privește ceramica, analogii pentru tipul de oală cu toarte, pentru fragmentul de toarte smălțuită verde-oliv și pentru capacul decorat cu alveole pe buză, găsim la Coconii, în sec. XIV- XV. Carafe cu gura trilobată menționăm printre altele la Sibiu-Piața Huet, Codlea și la Râmnicu Vâlcea-Parc (ultimele două datate în sec. XIII-XIV). Pentru decorul incizat, impresiunile cu roțița și vase cu marcă de olar sau buze profilate, menționăm descoperirile de la Ostrov-Piatra Frecăței (sec. XI-XII), Bratei (sec. XII-XIII), Șimleu Silvaniei, Codlea și Cetățeni. Având în vedere prezența fragmentelor de carafă cu gura trilobată și lipsa căzănelor din lut, concluzionăm că așezarea noastră se datează în sec. XIII-XIV.

În concluzie, cercetările arheologice de la lezurenii - „Lunca lezurenii”, de anvergură și desfășurate într-un timp relativ scurt, au evidențiat faptul că spațiul investigat este unul cu un potențial arheologic deosebit.

Situl, necunoscut inițial, contribuie într-o oarecare măsură la o mai bună cunoaștere a locuirii rurale de la începutul epocii bronzului și a fierului sau din evul mediu. Au fost descoperite noi elemente de habitat și importante piese de inventar arheologic, pe baza cărora s-a putut creiona relația cu alte centre politice și militare contemporane. Totodată au fost descoperite și o serie de complexe care se individualizează prin inventarul aparte (secera de bronz din Cx48, inelul și fragmentul smălțuit din Cx25 s.a.).

Bibliografie

- O.L. Șovan, Hierasus, 6, 1986, p.51-61; idem, ArhMold, 11, p.227-234.

Informații suplimentare online

[Raportul 5655 din cronică.cimec.ro](http://raportul5655.din.cronica.cimec.ro)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](http://localizare.pe.harta.folosind.Mapserver.Cimec.ro)
